

Trondheim, 29.11.2019

Offl. § 13 jf. fvl. § 13 første ledd
nr. 2)

Saksbehandler:
Pål Foss Digre

Deres ref.:
[Deres ref.]

Vår ref. (bes oppgitt ved svar):
2019/11169

KOPI

Avgjørelse i klagesak – avslag på søknad om dispensasjon for bruk av snøskuter i Dyrøy kommune

Miljødirektoratet avslår søknad fra [redacted] om dispensasjon etter forskrift for bruk av motorkjøretøy i utmark og på islagte vassdrag § 5 bokstav b.

Formålet med motorferdselloven og forskriften er at omfanget av motorferdsel i utmark skal være mest mulig begrenset. Dette formålet innebærer at begrepet "funksjonshemmede" i forskriften § 5 bokstav b må tolkes strengt. At søkeren kan dokumentere en viss grad av nedsatt mobilitet på grunn av nedsatt helse, medfører ikke at søker anses å oppfylle vilkåret om å være "funksjonshemmet" i forskriftens forstand. Der søker fortsatt har evne til å komme seg ut i naturen til fots eller på ski, legger vi til grunn at vilkåret ikke er oppfylt selv om søker kun evner å gjennomføre relativt korte turer. Ut ifra helsetilstanden som [redacted] har dokumentert i legeerklæring legger vi til grunn at vilkåret for å gi dispensasjon etter forskriften § 5 ikke er oppfylt. Kommunens vedtak er dermed ugyldig.

Miljødirektoratet understreker at spørsmål om hvordan vilkår for å gi dispensasjon etter forskrift for bruk av motorkjøretøy i utmark og på islagte vassdrag skal forstås ikke er overlatt til kommunens frie skjønn. En kommune har dermed ikke frihet til å tolke begrepet "funksjonshemmet" liberalt eller strengt, da vilkåret for å gi dispensasjon skal forstås likt i hele Norge. Forskriftens vilkår er minimumskrav for å gi dispensasjoner. Kommunen har en

adgang til å bestemme at dispensasjonspraksis skal være strengere det forskriften krever, eller at den kun forholder seg til minimumskravene. Kommunen kan derimot ikke bestemme at praksis skal være mer liberal enn det forskriften korrekt fortolket tillater.

Kommunens vedtak inneholder heller ingen konkretisert vurdering av miljørettsprinsippene i naturmangfoldloven § 8-12. Vedtaket er dermed ugyldig også på dette grunnlaget.

Dersom [REDAKERT] har behov for motorferdsel for å transporteres til et bestemt sted som han på grunn av sin funksjonsnedsettelse ikke kan komme seg til, kan det søkes om tillatelse etter forskriften § 6.

Vi viser til klage 24. april 2019 fra [REDAKERT] (heretter for det meste omtalt som "klager") på vedtak fra Fylkesmannen i Troms og Finnmark av 5. april 2019, der Fylkesmannen opphever dispensasjon til bruk av snøskuter gitt av Dyrøy kommune. Klagesaken ble oversendt til direktoratet fra Fylkesmannen i brev av 28. august 2019. Dyrøy kommune oversendte 26. september 2019 legeerklæring datert 28. september 1999.

Sakens bakgrunn

Ved innlevering av skjemaet *Søknad om dispensasjon - motorferdsel i utmark* datert 7. januar 2019 søkte klager om dispensasjon fra motorferdselsforbudet i motorferdselloven § 3. I skjemaet er det i punkt 2 *Kjøretøy* krysset av for at søknaden gjelder bruk av snøskuter, mens det i punkt 3 *Formål* er krysset av på alternativet "§ 5B: Bruk av snøscooter for varig funksjonshemmede. (NB. Legeattest påkreves)". Det er oppgitt at tidsrommet for kjøring er "1.10. - 04.05.2023". I punktet om "nærmere begrunnelse for kjøring" er det vist til vedlagt legeerklæring datert 9. mai 2018 fra spesialist i [REDAKERT]

Dyrøy kommune ga 13. august 2018 dispensasjon ved utfylling av skjemaet *Dispensasjon - motorferdsel i utmark*. Skjemaet er etter det vi har fått opplyst baksiden av søknadsskjemaet. I skjemaet har kommunen krysset av for at søknaden innvilges i henhold til "§ 5B varig funksjonshemmede". Av forhåndstrykt tekst i skjemaet framgår det at "innvilget dispensasjon er i tillegg til vedlagt legeerklæring vurdert i forhold til naturmangfoldloven". Dispensasjonen gjelder for perioden fram til 4. mai 2023.

I brev av 7. februar 2019 varslet Fylkesmannen i Troms og Finnmark om at de ville vurdere å omgjøre vedtaket fra kommunen. Det blir i brevet angitt at Fylkesmannen vurderer det slik at kommunens vedtak kan være ugyldig, og vist til forvaltningsloven § 35 bokstav c som hjemmel for et eventuelt omgjøringsvedtak. Det vises i brevet til saksbehandlingsfeil i form av at begrunnelseskrav etter forvaltningsloven § 25 og naturmangfoldloven § 7 ikke er oppfylt. Det anføres også at vilkårene for å gi dispensasjon etter forskrift for bruk av motorkjøretøy i utmark og på islagte vassdrag § 5 bokstav b ikke er oppfylt. Fylkesmannen beslutter samtidig at iverksettelsen av kommunens vedtak skal utsettes. Det er vist til forvaltningsloven § 42 som hjemmel for denne beslutninga.

Dyrøy kommune kommenterte saken i skriv sendt 5. mars 2019. Det framgår av skrivet blant annet at Dyrøy kommune ikke har forutsetninger for å overprøve de medisinske vurderingene som framgår

av fremlagte legeerklæringer. Kommunen peker videre på at krav om at den som kjører skal fylle ut kjørebok ikke framgår i lov eller forskrift eller at en dispensasjon kun skal gis til et bestemt sted. Kommunen oppfatter det slik at formålet med dispensasjonshjemmelen i forskrift for bruk av motorkjøretøyer i utmark og på islagte vassdrag § 5 bokstav b er at funksjonshemmede skal ha samme mulighet til å komme seg ut i naturen som funksjonsfriske. Når det gjelder vurderingene etter naturmangfoldloven viser kommunen til at de ikke har områder som er skjermet for motorferdsel i utmark etter naturmangfoldloven, og at de ved å gi dispensasjoner som gjelder hele kommunen sprer kjøringa slik at ingen områder blir mer belastet. Det anføres videre at motorferdselloven gir kommunen mulighet til å bruke et visst skjønn til å velge en liberal eller streng tolkning av lovverket.

Fylkesmannen i Troms og Finnmark fattet 26. mars 2019 vedtak om å oppheve vedtaket fra Dyrøy kommune. Fylkesmannen viser til regelen i forvaltningsloven § 35 andre ledd, jf. første ledd bokstav c, om at klagemyndigheten kan omgjøre vedtak som er ugyldige, som rettslig grunnlag for vedtaket. I begrunnelsen for vedtaket vises det til at Dyrøy kommune ikke har vist at vilkåret for å gi tillatelse etter forskriften § 5 bokstav b er oppfylt og at vedtaket er i strid med motorferdsellovens formål om å begrense motorferdselen i utmark. Fylkesmannen mener disse forholdene medfører at kommunen ikke hadde hjemmel til å gi tillatelsen. Fylkesmannen mener videre at kommunen ikke har oppfylt kravene til begrunnelse i forvaltningsloven § 25 og naturmangfoldloven § 7.

Klagers anførsler

██████████ klagde på vedtaket i e-post til Miljødirektoratet av 24. april 2019. Han viser i klagen til at han har legeerklæring på at han har en varig funksjonshemming. Han opplyser videre at han fått innvilget dispensasjoner gjennom flere år.

Fylkesmannens vurdering av klagen

Fylkesmannen i Troms og Finnmark har foretatt forberedende klagesaksbehandling i tråd med regelen i forvaltningsloven § 33. Fylkesmannen har ikke funnet grunn til å endre eller oppheve vedtaket sitt.

Miljødirektoratets vurdering

Miljødirektoratet er det nærmeste overordnede organet over Fylkesmannen i motorferdselsaker. Vi er dermed klagemyndighet for Fylkesmannens vedtak etter forvaltningsloven § 28.

Etter forvaltningsloven § 34 skal klageorganet avvise saken dersom vilkårene for å behandle klagen ikke foreligger. Miljødirektoratet finner at vilkårene for å behandle klagen foreligger. Vi tar derfor klagen under behandling. Vi kan da etter forvaltningsloven § 34 andre ledd prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye omstendigheter.

Klagen gjelder omgjøringsvedtak. Fylkesmannen har vist til forvaltningsloven § 35 andre ledd, jf. første ledd bokstav c, som hjemmel for omgjøringa. Etter disse bestemmelsene kan et klageorgan eller annet overordnet organ omgjøre førsteinstansens vedtak dersom vedtaket lider av feil som medfører at det må anses ugyldig. Hovedspørsmålet i saken blir dermed om kommunens vedtak må anses ugyldig.

Ugyldighet er et juridisk samlebegrep. Et vedtak kan være ugyldig som følge av en rekke forskjelligartede rettslige feil, både ved innholdet i vedtaket og ved hvordan vedtaket har blitt til. Miljødirektoratet vil imidlertid understreke at det ikke er slik at et vedtak alltid er ugyldig dersom det foreligger avvik fra korrekt saksbehandling. Om avviket fører til ugyldighet beror både på

hvilken type regel man har avveket fra, og på om feilen kan antas å ha virket inn på resultatet i saken. Dersom det er fattet et vedtak som regelverket - korrekt tolket - ikke åpner for vil imidlertid den klarte hovedregelen være at vedtaket er ugyldig.

Hadde kommunen hjemmel til å gi tillatelse etter § 5 bokstav b?

Miljødirektoratet har kommet til at kommunen ikke hadde hjemmel til å gi tillatelsen. Vi har imidlertid en annen begrunnelse for dette enn den Fylkesmannen har gitt.

Utgangspunktet etter motorferdselloven §§ 3 og 4a er at motorkjøretøy bare kan brukes i utmark og på islagte vassdrag i den grad reglene i forskrift for bruk av motorkjøretøy i utmark og på islagte vassdrag (heretter stort sett omtalt som "forskriften") åpner for det. Bestemmelsene innebærer dermed at det i utgangspunktet er et forbud mot bruk av snøskuter i utmark og på islagte vassdrag, og at unntak fra dette forbudet må ha hjemmel i forskriften.

Den aktuelle hjemmelen for et unntak i den foreliggende saken er forskriften § 5 bokstav b. Det framkommer her at kommunestyret kan gi tillatelse til bruk av snøskuter "for funksjonshemmede".

Vi vil her bemerke det å anvende en regel på et bestemt tilfelle i henhold til juridisk teori ses på som en treleddet prosess. Lovanvenderen må først fastslå hva innholdet i regelen som skal anvendes er, i vår sak blir det avgjørende spørsmålet her, hva som ligger i begrepet "funksjonshemmede" i forskriften. Lovanvenderen må deretter foreta en bedømming av hvilket faktum som skal legges til grunn i saken. Lovanvenderen må til slutt foreta en konkret vurdering av om faktumet som legges til grunn innebærer at vilkårene i regelen er oppfylt.

Selv om Miljødirektoratet er enig i at kommunen og Fylkesmannen bør være forsiktige med å overprøve den medisinskfaglige vurderinga som gjøres i leggerklæringa, vil vi bemerke at denne vurderinga er en beskrivelse av faktum. Hva begrepet "funksjonshemmede" i forskriftens forstand betyr, og om klagers tilstand innebærer at han er funksjonshemmet i forskriftens forstand er ikke medisinskfaglige vurderinger, men juridiske vurderinger som kommunen må foreta. At det i legeerklæringa er krysset av for at klager er "funksjonshemmet" kan ikke binde myndighetene ved disse vurderingene.

Det første spørsmålet vi må ta stilling til i saken, blir dermed hva som ligger i begrepet "funksjonshemmede" i forskriftens forstand. Svaret på spørsmålet beror på ei tolkning ut ifra vanlige juridiske tolkningsprinsipper. På bakgrunn av uttalelsene i kommunens skriv av 5. mars 2019 vil Miljødirektoratet for ordens skyld understreke at motorferdselloven ikke gir kommunen noe skjønnsrom ved *tolking* og rettsanvendelse av bestemmelsene i regelverket. Vi viser i den anledning til Kommunal- og regionaldepartementets rundskriv H-1998-2103 punkt 10.2 hvor det uttrykkelig slås fast at hensynet til det kommunale selvstyret *ikke* kommer inn ved vurderingen av om vilkårene for å gi dispensasjon etter forskrift for bruk av motoriserte kjøretøy i utmark og på islagte vassdrag § 5 er til stede. Kommunens skjønnsrom er knyttet til om den ønsker å føre en *strengere* praksis enn det minimumskravene i forskriften legger opp til eller ikke.

Miljødirektoratet tar utgangspunkt i at begrepet "funksjonshemmet" i normal språkbruk betegner en person som av fysiske, psykologiske eller sosiale grunner har vesentlige begrensninger i sin funksjonsevne sammenlignet med det som oppfattes som normal funksjonsevne. Begrepet brukes om personer med nedsatt funksjonsevne av en rekke til dels svært forskjellige tilstander. Ettersom både graden av funksjonsnedsettelse og hva som oppfattes som "normal funksjonsevne" kan være svært varierende, legger vi imidlertid til grunn at den konkrete avgrensninga mellom

"funksjonshemmede" og "funksjonsfriske" for den normale språkbruker vil være svært uklare. Grensene kan til dels være situasjonsbestemte ut ifra hvilket livsområde det er snakk om. For eksempel vil personer med dysleksi kunne regnes som funksjonshemmede i skole- og jobbsammenheng, men som funksjonsfriske idrettssammenheng.

I Miljødepartementets rundskriv T-1996-1 framgår det at det bare kan gis tillatelse etter § 5 bokstav b for "varig funksjonshemmede" og at "personer som på grunn av alder eller midlertidig sykdom er bevegelseshemmede" ikke kan få dispensasjon etter bestemmelsen. Vi legger til grunn at dette må anses som en instruks om tolkninga av bestemmelsen. Vi legger derfor til grunn at det må tolkes inn et krav om varighet i begrepet "funksjonshemmede" i forskriften, og at bevegelseshemninger som skyldes alder ikke innebærer at man er "funksjonshemmet" i forskriftens forstand.

Ved tolkning av begrepet "funksjonshemmede" må det videre ses hen til at formålet med motorferdselloven tilsier at omfanget av motorferdsel skal være mest mulig begrenset. Dette tilsier at vilkåret "funksjonshemmede" tolkes relativt strengt. Det på dette grunnlag i praksis fra direktoratet (se brev fra Direktoratet for naturforvaltning til Norges naturvernforbund av 5. juni 2007) lagt til grunn det heller ikke når det gjelder varig funksjonsnedsettelse og alvorlige sykdommer av varig karakter, er noen automatikk i at man faller inn under forskriften § 5 første ledd bokstav b. For at man i det hele tatt skal kunne komme inn under bestemmelsen må funksjonsnedsettelsen eller sykdommen føre til redusert mobilitet av et slikt omfang at man kan karakteriseres som funksjonshemmet. I dette ligger det at ikke enhver reduksjon av mobiliteten fører til at man faller inn under bestemmelsen. Hvor alvorlig funksjonshemmingen eller lidelsen og følgen av denne skal være før man faller inn under bestemmelsene må vurderes i den konkrete rettsanvendelsen det enkelte tilfellet.

Når det gjelder spørsmålet om hvilket faktum som skal legges til grunn, vil vi bemerke at det avgjørende for om klager kan få dispensasjon i saken er hans helsetilstand per i dag. Det er i dette tilfellet lagt fram en legeerklæring fra spesialist i [redacted]. I legeerklæringa er det krysset "ja" på spørsmålet "Er funksjonshemmingen varig (dvs. livsvarig)". Det videre krysset av for alternativet "nei" på spørsmålet "Har funksjonshemmingen sammenheng med høy alder". Skjemaet inneholder alternativer avkrysningsmuligheter for i hvilken grad søker kan gå til fots og på ski. Det er her ikke krysset av på noen av alternativene om å gå til fots. Når det gjelder evnen til å gå på ski er det krysset av for at søker kan "gå mindre enn 2 km på ski". Alternativene her er "ikke gå på ski" og "gå lengre enn 2 km på ski". [redacted] har skrevet følgende på punktet "nærmere beskrivelse av funksjonshemmingen og betydning for gangfunksjonen:

Viser til tidligere attest datert 28.09.99. Situasjonen er lik og [redacted] kommer til jevnlig [redacted] hos meg.

Det er videre krysset "ja" på spørsmålet "Er funksjonshemmingen forenelig med at søker kjører scooter" med kommentaren: "Pas. har gyldig førerkort kl. B".

I legeerklæringa datert 28. september 1999 skriver [redacted] følgende:

[redacted] Han [redacted] Han har førerkort for bil og eier en snøscooter. Imidlertid har han på grunn av grunnsykdommen ikke vært fysisk aktiv og ikke hatt mulighet til å komme til fjells hvor familien har hytte. Søker om at han kan få dispensasjon for å kjøre snøscooter, spesielt i Dyrøy kommune, slik at han kan ta seg fram til familiens hytte.

Ut ifra legeerklæringene legger vi til grunn at klager kan gå på ski, men ikke lengre turer. Den bakenforliggende årsaken til dette er at klager har [REDAKERT]. Den direkte årsaken, er slik vi leser erklæringene, at han "på grunn av grunnsykdommen ikke har vært fysisk aktiv". Legeerklæringene angir ikke nøyaktig hvordan klagers manglende aktivitet er henger sammen med sykdommen, herunder om det er medisinske grunner til at klager ikke kan eller bør være fysisk aktiv.

Uavhengig av den nærmere årsakssammenhengen legger vi imidlertid ut ifra legeerklæringene til grunn at [REDAKERT] medfører at klager har mindre evne til å komme seg ut i naturen uten motorisert hjelp, enn han ville ha hatt uten lidelsen. På den andre siden forstår vi avkryssingene slik at han ikke helt er avskåret fra skiturer. Han har dermed fortsatt muligheten til å oppleve naturen på ski, selv om det kun er snakk om korte turer. Vi kan ikke se at den helsetilstanden som beskrives i legeerklæringa innebærer at muligheter til naturopplevelse avviker *vesentlig* fra muligheten mange uten noen diagnose har. Selv om [REDAKERT] har medført at klager har redusert mobilitet, kan vi da ikke se at den reduserte mobiliteten er av et slikt omfang at klager kan karakteriseres som "funksjonshemmet" i forskriftens forstand.

Vi vil under dette punktet til slutt minne om at funksjonsnedsettelse som ikke kvalifiserer til tillatelse etter forskriften § 5 bokstav b, likevel kan gi grunnlag for dispensasjon etter forskriftens § 6. Dersom klager har et særlig behov for transport til familiehytta, vil han dermed kunne søke om dispensasjon etter forskriften § 6. Dyrøy kommune arbeider videre med å etablere snøskuterløyper for allmenn bruk etter forskriften § 4a, som klager vil kunne benytte til kjøre på tur når løypene foreligger. Vi legger ut ifra dette grunn at et avslag på å gi tillatelse etter forskriften § 5 b ikke avskjærer klagers mulighet til å komme ut i naturen også på snøskuter.

Ut ifra det ovennevnte legger vi til grunn at kommunen har fattet et vedtak forskriften § 5b ikke åpner for. Feilen medfører at vedtaket er ugyldig. Fylkesmannen hadde dermed mulighet til å endre vedtaket etter forvaltningsloven § 35 andre ledd, jf. første ledd bokstav c.

Ugyldighet som følge av mangelfull vurdering av miljørettsprinsippene eller mangelfull begrunnelse

Etter naturmangfoldloven § 7 skal prinsippene miljørettsprinsippene i naturmangfoldloven §§ 8-12 legges til grunn som retningslinjer ved utøving av offentlig myndighet. Det framkommer uttrykkelig av ordlyden i § 7 andre punktum at "vurderingene" av miljørettsprinsippene skal framgå av beslutninga. Av forarbeidene til bestemmelsen (Ot. prp. nr. 52 (2008-2009) s. 378) framgår det videre at "§ 7 innebærer [...] at begrunnelsen for offentlige myndighetsbeslutninger skal vise hvordan prinsippene er kommet inn i den konkrete saken og hvilken vekt de er tillagt". Det må gis en begrunnelse etter § 7 selv om det ikke er begrunnelsesplikt for vedtaket etter alminnelige forvaltningsrettslige regler. Sivilombudsmannen har i sin uttalelse med referanse (SOMB-2018-1279) lagt til grunn at manglende vurdering av prinsippene i naturmangfoldloven er en saksbehandlingsfeil som normalt vil føre til ugyldighet, så lenge det er "en ikke helt fjerntliggende mulighet" for at feilen har påvirket vedtakets innhold.

Det framgår ikke av den forhåndstrykte teksten hvordan prinsippene er kommet inn, eller hvilken vekt de er tillagt, i *denne* konkrete saken. Begrunnelsen oppfyller da ikke kravene etter naturmangfoldloven § 7. Ut ifra opplysningene i saken, er det ikke en helt fjerntliggende mulighet for at manglende vurdering av miljørettsprinsippene har påvirket vedtakets innhold.

Vi gjør for øvrig oppmerksom på at det i Miljøverndepartementets veileder T-2009-6 gis nærmere veiledning om vurderinga etter naturmangfoldloven § 7 i motorferdselsaker, mens veilederen T-2016-1554 gir generell veiledning om bruk av prinsippene.

Fylkesmannen har også anført at vedtaket er ugyldig som følge av brudd på regelen om begrunnelses innhold i forvaltningsloven § 25. Denne bestemmelsen stiller imidlertid relativt beskjedne krav til begrunnelse. Vi legger til grunn at denne bestemmelsen ikke medfører krav til begrunnelse for kommunens skjønnsvurderinger utover det som følger av naturmangfoldloven § 7. Vi finner derfor ikke grunn til å gå inn på om brudd på kravene etter forvaltningsloven § 25 kan være et selvstendig grunnlag for ugyldighet i saken her.

Vedtaketets innhold

Fylkesmannen har i sitt vedtak lagt til grunn at tillatelse som gir adgang til et ubegrenset antall turer i en kommune er i strid med motorferdsellovens formål og derfor ugyldig.

Miljødirektoratet vil her påpeke at ordlyden i forskriften § 5 i seg selv ikke setter noen begrensninger i hvilket innhold en tillatelse kan ha. Etter forskriften § 7 kan kommunen sette vilkår om at kjøring skal skje i bestemte traseer, men bestemmelsen krever ikke at kommunen gjør dette. Miljøverndepartementet har videre i brev av 18. desember 2002 lagt til grunn at det ikke er noe til hinder for å gi en generell tillatelse slik at det kan kjøres fritt i hele kommunens utmarksområde. Vi legger ut ifra dette til grunn at det heller ikke kan tolkes inn noen begrensning i hvilket innhold tillatelser kan ha. En tillatelse som gir ubegrenset adgang til kjøring i hele kommunens utmarksområde vil dermed ikke i utgangspunktet være ugyldig bare på dette grunnlag. Det må imidlertid bemerkes at i de tilfellene det gis tillatelse til ubegrenset kjøring så vil det kunne være ekstra viktig med en vurdering etter prinsippene i nml § 8-12.

Vi vil imidlertid minne om at forvaltningsloven § 35 tredje ledd gir Fylkesmannen adgang til å omgjøre kommunens vedtak der *offentlige interesser tilsier det*. Motorferdsellovens formålsbestemmelse gir uttrykk for et nasjonalt mål om å begrense motorferdselen i utmark til de nødvendige tilfellene. Der en kommune følger en praksis som medfører omfattende motorferdsel i strid med dette formålet, vil hensynet offentlige interesser da kunne begrunne omgjøring.

Konklusjon

Fylkesmannens vedtak går ut på å *opphøve* kommunens vedtak. At et vedtak oppheves innebærer i utgangspunktet at saken ikke har fått noen realitetsavgjørelse, det vil si at saken står slik den var før kommunen fattet sitt vedtak. En person som søker forvaltningen om en tillatelse har i utgangspunktet krav på å få søknaden realitetsbehandlet. I denne saken innebar dermed Fylkesmannens vedtak at kommunen måtte behandle søknaden på nytt og fatte nytt vedtak i saken. Vi vil her peke på at Fylkesmannen bør skrive dette uttrykkelig når de opphever et vedtak, ut ifra hensynet til at vedtaket skal være lett forståelig for partene.

Miljødirektoratet konkluderer imidlertid med at det ikke foreligger hjemmel for å gi tillatelse etter § 5 bokstav b i denne saken. Kommunen kan dermed ikke gi en tillatelse i tråd med det det søkes om. Vi finner det i en slik situasjon u hensiktsmessig å sende spørsmålet om tillatelse etter forskriften § 5 bokstav b tilbake til kommunen for ny behandling. Miljødirektoratet fatter derfor i stedet nytt vedtak der vi *avslår* søknaden. Vi understreker nok en gang at dette ikke innebærer at kommunen er avskåret fra å behandle søknader om dispensasjon på annet grunnlag.

Vi fatter dermed følgende

Vedtak

Miljødirektoratet avslår søknad fra [REDACTED] om tillatelse til bruk av snøskuter etter forskrift for bruk av motoriserte kjøretøyer i utmark og på islagte vassdrag § 5 bokstav b, jf. forvaltningsloven § 34 fjerde ledd.

Direktoratets vedtak er endelig og kan ikke påklages, jf. forvaltningsloven § 28 tredje ledd.

Hilsen

Miljødirektoratet

Dette dokumentet er elektronisk godkjent og har derfor ingen signatur

Ivar Myklebust
avdelingsdirektør

Trond Flydal
seksjonsleder

Tenk miljø - velg digital postkasse fra e-Boks eller Digipost på www.norge.no.

Likelydende brev er sendt til:

Dyrøy kommune
[REDACTED]

Kopi til:

Fylkesmannen i Troms og Finnmark / Romssa ja Finnmárkku
fylkkamánni

Statens
hus

9815 Vadsø